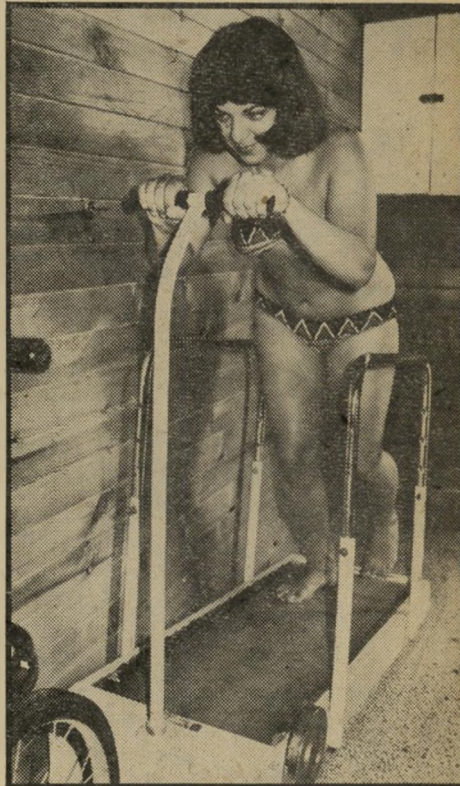

(המשך מעמוד 53)

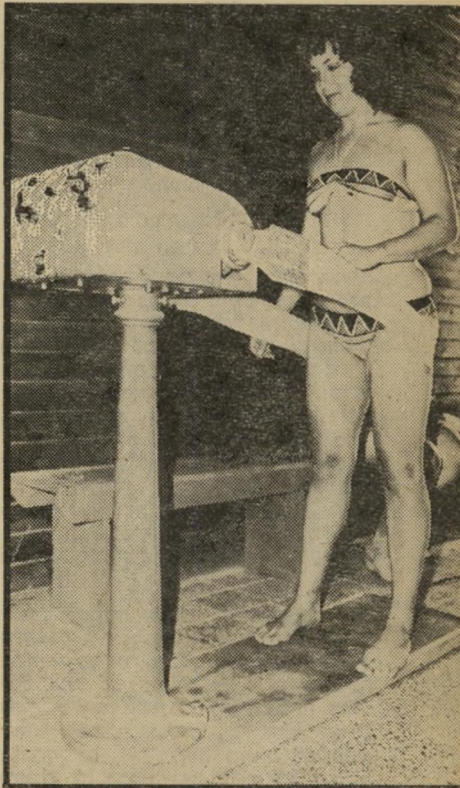
עם גרעינים ובוטנים ליידי הטלוויזיה. התור צאה זהה - כולן שמנות.

הסתערות הגברים

סדר היום בבית פרומר הוא כזה: כל בוקר מתייצבות השמנות בתור ארוך ליד המאזניים. כל אחת נשקלת ומקבלת את התפריט לאותו היום. בשעה תשע וחצי מזדחלות השמנות אל שיעורי ההתעמלות. שניתן על-ידי מדריכה חטרה בה, רוח כמו גפרור וצימחונות בשם מירי. אגב, כל חברייה הצוות של בית פרומר הם צימחונים. בכל פעם שרוצים לשתות קפה או לעשן סיגריה צריך להסתתר, שכן, דברים אלה, מלבד שאר האיסורים, הם "דברי תועבה" ורק חסר למישהי שתראה

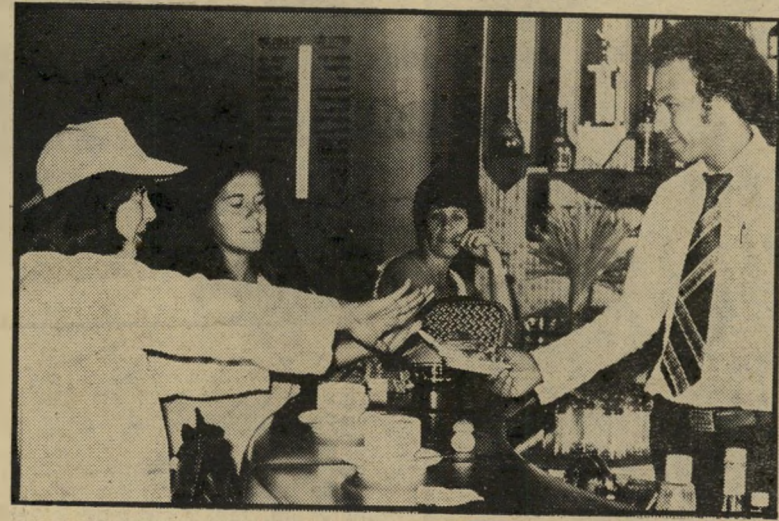

ריצה במקום מועילה לכושר ולירידה במשקל. כך מס' פרט המורה להתעמלות. אז מה אפשר לעשות? רצים רוצים עד אפסית-כוחות.

חגורה שמטלטלת באכזריות את כל השומנים בגוף, היא חלק מהאימון המפריך בדרך לגוף החטוב.

בזמן טיול רגלי או בזמן מישחק פינג' פונג אפשר לשמוע את מישהי נאנחת: "הייתי אוכלת עכשיו סטייק שמן עם פט' ריות" ומוסיפה חברתה: "ואני הייתי אוכלת עוגת סבארינה". "תשתקי!" גוערות בסוררת כמה בעלות מוסר גבוה. "את יודעת שזה אסור, תחזיקי מעמד, שבבילי מה את משלמת כל-כך הרבה כסף?" והשמנה האומללה נאנחת והולכת להטביע את יגונה בכוס סודה. אגב, בית פרומר הוא המקום שבו קילו

לא לעוגה! אני אומרת לבארמן הסדיסט, שמנסה לפתות כל נערה, שנכנסת לבאר עם חתיכת עוגה או קוקטייל. כל הבאים לבית פרומר, שבילו את הזמן הפנוי בבאר המלון היו צריכים להסתפק במים, תה או קפה.

בשר הוא מהיקר בעולם. חשבון פשוט מראה כי כאשר משלמים כ-800 לירות ליום ימרום בערך, קילו ליום, עולה קילו בשר או שומן, 800 לירות ליום. יש כאלה שמקטרות על המחיר, אבל עובדה היא שכולן כמעט, חוזרות במוקדם או במאוחר לבית פרומר.

יש גם כאלה שסתם זורקות את הכסף. הן מקוננות במשך כל השבוע על מה שהן מפסידות בבית ומבטיחות לעצמן שכאשר יחזרו יתעכרו בתחנה המרכזית ויאכלו פלאפל. "רק פלאפל אחד", הן מבטיחות לעצמן בתשוקה.

אפשר להשתגע...

לפעמים הן אינן עומדות בפיתוי. בי שעתו, ביקר במקום מלונאי, שנהג לקבץ סביבו כל ערב חבורה של שמנות ולנסוע איתן למיסערת יוקרה באשקלון, שם היו מרביצים ארוחה כדת וכדין בתור ספת כמה כוסות יין. גם היום הן עושות את זה. אחת הנערות, שנמצאת במקום כבר זמן רב, זכתה לביקור מהוריה. הללו התלוננו בפני המנהלת כי בתם כלל לא רותה. אחרי שבררו אצל הנערה הסתבר כי נהגה להתגנב למיטבח המלון ולמלא בלילה את מה שהחסירה במשך היום. אני דווקא לקחתי את העניינים ברצינות. התעמלתי, לא אכלתי, אפילו עשיתי כל בוקר מסאז', למרות שמספרים שמי שמרוה מהמסאז' היא דווקא המסאז'יסטית. לא הלכתי לארוחות שתיתות ולא שתיתי קוקטיילים בבאר. בלילות, מרוב עורף מרץ, שבא נכרה מהרעב, שיחקתי קלפים. מצאתי לי כמה חברות שמנות, האחת מנהלת בית-ספר, השנייה אופטיקאית והשלישית מזכירה ועד לשעות הקטנות של הלילה שיחקנו רמיקוביות, פוקר, קנאסטה. לא על כסף כי אם על כוסות מים ותה. מי שהפסידה היתה מביאה לאחרות כוס תה. אפשר להשתגע כאן מרוב רעב. אצל כמה נשים התבטא הדבר בקפיצה אל תוך הבריכה עם הבגדים. בלילה, אחרות חדי ליטו שבעצם שמן זה יפה. והן עומדות לארגן תנועת שמנות, שיפגינו בכנסת (כולם מפגינים שם או גם הן רוצות) על ה"יופי והטוב שבלהיות שמן. אבל זה עבר להן אחרי שהסתכלו בבוקר בראי ונשקלו.

את השורות האחרונות אני כותבת באי פיסת כוחות. אני חולמת מצד אחד על שימלה חדשה, קטנה בכמה מידות מהר שלמות שבבית, ומצד שני אני מתה לאכול משהו טוב. כבר מאוחר בלילה. הקלפניות הלכו לישון ואני עושה לעצמי חשבון נפש. הבילבול והרעב גוברים והולכים והי שאלה הנצחיות: "עוגה, או לא עוגה" נשארת ללא פתרון.

יאירה יסמין

יומן אבו-כביר

(המשך מעמוד 49)

הן היו מדברות חופשי על העבודה שלהן ועל הספורים והקליינטים. אני לא יודעת כמה הן מרוויחות. אבל הן תמיד היו אומרות לי: "מותק, כמו שאת דיילת ודוגמנית, אהנו עושות יותר כסף ממך".

יום המישי 26 ביוני

היום שוב לבית-המישפט. להארכת פקודת-המעצר. הנסיעה של היום היא ביוזמת המישטרה, אז לקחו אותי באסקורט. התבוננתי בשופט, דויד בראופיר. הוא נראה לי נוקשה. אבל זה היה עבורי פני של הנאה. במשך שעותיים וחצי עמדה פני נה על דוכן העדים כשמוטי חוקר אותה. הוא ממש קרע אותה לגורים, וחשף את השקרים שלה. היא כליכך איבדה את העשתונות, עד שהיא שכתה שהיא גם כן אשה, וכפי שהיא אומרת, "אמא לשני יל-דים", והיתה מוכרחה, לפגוע בי, בפני כל הקהל ולספר על ההפלה שלי ולציין פע-מים אחדות, שאני אשה שהוטפת גברים מנשותיהם. זה פגע בי, אבל העובדה שהיא כמעט בכתה על דוכן העדים בגלל החקירה של מוטי, והעובדה שהיא הוצגה כשקרנית, היתה מין נחמה כואת.

היה ברור כי אחרי חקירה כזו השופט לא יענה לבקשת המישטרה ולא יעצור אותי לעוד 15 יום. המומחים של בית-המישפט אמרו שהוא יתן לי ארבעה ימים, בראופיר נתן שבעה. לא יכולתי שלא להיזכר מה אמרה עליו באבו-כביר פותרת החלומות המומחית לשופטים.

יום ששי 27 ביוני

היום שוב טיול לבית-המישפט. מור טי הגיש ערעור ושוב אצל בן-עתו. כיוון שזו היתה יומה שלנו, הייתי צריכה לערוך את הטיול המשפיל בפוסטה. פנינה הרגישה כי הם עומדים להפסיד וכי בן-עתו תשחרר אותי. פשוט היה ברור שאין להם שום מידע חדש. אז היא קפצה ו-אמרה שהם, המישטרה, מצפים להתפתחות חדשה שתפיל אותי. בן-עתו לא נפלה בפח הזה. היא הורתה לשחרר אותי כעבור שלושה ימים. אלא אם כן תפול התפתחות חדשה באותו נושא שפנינה כתבה לה עליו כמידע חסוי.

שבת 28 ביוני

בספרים ובעיתונים קראתי הרבה על יחסים הומוסקסואלים בתוך הרב כלא. אני לא נתקלתי בזה ממש, אם כי פעם העצירות דיברו על זה. היתה רק פעם אחת, שאותה בחורה שאמרה שהיא רוצה להיות דוגמנית, התחילה לספר לי כמה אני חתיכה וכמה אני מוצאת חן בעיניה. אמרתי לה: "מתקן שלי, יש לך את הבג-דים שלי וזהו. אף אף פעם לא מתקרבת למיטה שלי". היא קיבלה את זה, לא נעלי בה, והיחסים בינינו המשיכו להיות טובים.

יום ראשון 29 ביוני

היום זה יום עצוב כזה. מוטי היה אצלי וסיפר לי כי הנהלת אל-על הודיעה ישכיוון שאני עצורה, אני לא אקבל משרת. היה לי עצוב מזה. לא שאיכפת לי הכסף. אבל איכפת לי היחס של מקום העבודה, שבו אני עובדת 10 שנים. היו דיילים ודיילות, חברים שלי, שדאגו למי אחד מהסוסים שלי לא טרח כלל לשאול אם אני צריכה משהו. או בכלל להתעניין בי. כל מה שהם ידעו לעשות זה לשלוח לי מיכתב שאני מפסיקה לקבל משכורת. זה מעורר מחשבות לא נעימות.

חוץ מזה יש המתח לקראת מחר. השופטת הורתה לשחרר אותי, אבל אני מכירה את כישרון ההמצאה של המישטרה. הם יוכלו לפתאום לתת מידע חסוי, שאף אחד לא יכול לראות אותו, חוץ מהשופט, ושוב שקר רים שיכולים להשאיר אותי במעצר.

יום שני 30 ביוני

אני חופשיה. עד הרגע ששחררתי לא טרח אף אחד מהמישטרה, כולל פנינה, לומר לי אם יש המצאה חדשה או שאני אשחרר. זה כפי הנראה הזנאה של הרגע האחרון שלהם. טיפת הדם הי אחרונה. נסעתי עם זוג חברים מבית-המישפט לאבו-כביר, לקחת את הדברים שלי. לגבי, לשוב הביתה מאבו-כביר, זה כמו לחזור מטיסה ארוכה ומעייפת מניי-יורק.